



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Incentatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

INCANTATIO.

INCENDIARII.

INCENTATIO.

INCANTATIO omnis ex genere suo mortale peccatum est, nam ibi semper est dæmonis expressa, vel tacita inuocatio, ex aliqua superstitione adiuuenta, ad aliquem dæmonis cultum. Vnde exercitus huiusmodi incantationes, non excusat à mortali, nisi ex imperfectione actus, vt quia non credit ibi interuenire dæmonis inuocationem, sed bona fide arbitratur dare operam rei licet, qua quidem ignorantia videtur tātūm habere locum in personis idiotis, quandiu non sunt moniti. Post monitionem autem si non desistant, non excusantur: quia cessat bona fides. Nec excusantur, qui ignoranter fecerunt, quia rāmen si sciissent, nihilominus fecissent. Concordat Caiet, ibi in summa. Quia ignorantia, causa peccati nequam extitit.

OCCULTA dæmonis inuocatio, ex multis cognoscitur. Primo, ex aliqua condicione vana adiuncta tanquam necessaria: vt cum dicitur, quod oportet talia verba esse scripta in charta caprina, vel manu sinistra vel à virgine, & huiusmodi. Hoc enim nihil facit ad verborum virtutem. Secundo, quando ad effectus naturales adhibentur aliqui characteres significatiui, quos dæmones ipsi intelligunt. Tertio quando ponuntur nomina, vel omnino incognita, vel nescitur ad quid pertineant. Quartio, quando effectus expectatus ex huiusmodi, excedit virtutem naturalium agentium, vt nosse cogitationes cordis, sanari statim hominem, vel aliud animal, & huiusmodi, quod ad medicinalia. Quinto, quando queritur effectus vanus ex verbis sacris, vt si dicendo versiculos psalmi mouetur annulus, est manifestum quod Deus non operatur ad huiusmodi vana, sed dæmon, qui gaudet honorari verbis, & rebus sacris. Sexto, ex adiunctis quibusdam verbis falsis, vt quod Iesus dixit vxori sua, vel quod habuit psalmū, vel febres, &c. vel quando adiunguntur apocrypha, vel incerta. Est enim mirabile, quod

Christus, qui tantam virtutem dedit Apostolis ad miracula facienda, hæc secreta eis non reuelauerit, quibus vultu, & hi pessimi homines videntur dotari. Omnia ergo hæc relinquenda sunt penitus, quia superstitiosa, & malâ consententur. Caieta, ibi concordat in sententia. Inuocatio, pet torum. Superstitione. §. 3. Diuinatio, per totū. Augustum. §. 2. Vide ibi aliquid. Qui autem huiusmodi superstitiosa nolunt dimittere ad consilium confessoris, etiam quod simpliciter fecerint, non absoluantur.

INCENDIARII.

INCENDIARII dicuntur, qui malo animo, autoritate propria incidunt aliena, vt domum, villā, segetes, & huiusmodi. 12. quæstio. 2. cū deuotissimam, & mortaliter peccant, non solum ex iniuria lata proximo, sed etiam propter damnum. Si vero præter intentionem ex negligētia hoc euenerit, erit mortale, vel veniale, iuxta negligentiam incidentis, de qua negligētia infra, Negligentia, pro totum. Si enim dabat operam quis rei licet, exhibita debita diligentia, vt quia proprium agrum incendebat, & casu euenerit quod ventus portauit ignem ultra quam suspiciari potuisse, in culpa non erit. Si vero voluntarie, vel lata culpa hoc fecit, tenebitur restituere totum damnum. capitul. si egressus. de iniuri. Si autem culpa levius, vel leuissima fuit, licet mortaliter non peccauerit, tamen secundum ius tenetur ad restitutionem, dum modò teneatur de levi, & leuissima culpa: quod si sine aliqua eius culpa fuit, ad nihil tenebitur, quia sine culpa pena non infertur, aliter inquit esset.

INCENDIARII nō solum tenentur de rebus incensis, sed de rebus perditis propter incendium. ca. fin. de iniu. fuerunt enim causa amissionis harum rerum ob incendium.

RAPIENTES bona illorum, qui incendium patiuntur, restitutioni carentur, nisi haberentur pro derelicto. c. si quis domum de iniu. contra enim volun-

